

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa E. S.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej P. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 lipca 2020 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 lipca 2020 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 9 kwietnia 2018 r., którym oddalono jej roszczenia w sprawie o wynagrodzenie za wykonywane roboty budowlane.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując na występowanie zagadnienia prawnego dotyczącego interpretacji art. 630 § 1 k.c. w odniesieniu do robót wykonanych „ponad obmiar”. W ocenie powódki skarga

kasacyjna jest jednocześnie oczywiście uzasadniona w zakresie naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

Przyjęcie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymaga wykazania, że jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Tymczasem podstawą oddalenia powództwa w zakresie prac dodatkowych ponad przyjęty w umowie stron obmiar było przede wszystkim uznanie, że powódka nie

wykazała wykonania prac w zakresie wykraczającym ponad to, co przewidziano w umowie. Ustalenie faktyczne, że nie wykonano dalej idących prac, wiąże Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i nie może być kwestionowane w postępowaniu kasacyjnym.

Nie mogło być ono również zwalczane za pomocą zarzutu naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., gdyż skarga kasacyjna w tym zakresie nie jest oczywiście uzasadniona. Należy przy tym zaznaczyć, że w aktualnym stanie prawnym wymagania co do uzasadnienia Sądu drugiej instancji określa art. 387 § 2¹ k.p.c., natomiast w dawnym stanie prawnym, który był właściwy dla rozpoznania apelacji, w grę wchodził art. 328 § 2 k.c., ew. także art. 387 § 2¹ k.p.c. Niezależnie od powyższego należy wskazać, że Sąd Apelacyjny odniósł się do istotnych dla sprawy okoliczności, w tym w szczególności do pisma powódki z 10 czerwca 2008 r., wskazując, że zostało ono złożone już po dokonaniu odbioru robót, niezgodnie z treścią łączącej strony umowy. Złożenie sporządzonego przez powódkę kosztorysu również nie mogło prowadzić do wykazania zakresu faktycznie wykonanych prac.

Niezależnie od powyższego nie może jednak budzić wątpliwości, że art. 630 k.c. dotyczy wyłącznie wynagrodzenia kosztorysowego. W ramach swobody kontraktowania strony mogą odmiennie kształtować sposób obliczania wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane. Umowa stron przewidywała jako zasadę wynagrodzenie ryczałtowe, które mogło być podwyższone o wynagrodzenie określone kosztorysowo, w sytuacji gdy zakładany przez zamawiającego obmiar robót okaże się wyższy od przewidywanego, a wykonawca zachowa przewidziany w umowie tryb zgłoszenia. Stan faktyczny sprawy nie koresponduje tym samym z treścią przedstawionego do rozstrzygnięcia zagadnienia. Stwierdzenie natomiast przez skarżącą, że Sąd Apelacyjny wyraził pogląd o zastosowaniu art. 630 k.c. *per analogiam* do wynagrodzenia ryczałtowego, w kontekście zajętego przez niego stanowiska (s. 50-51 uzasadnienia wyroku), jest nadużyciem i abstrahuje od okoliczności niniejszej sprawy.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. Suma zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[as]